

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu **V. (pred zmenou obchodného mena Ľ. B.), a. s., V., B.**, zastúpeného JUDr. F. S., advokátom, Z., B., proti žalovaným v 1. rade **Ing. P. H., Z., M.**, zastúpený JUDr. Š. B., advokátom, F., T., v 2. rade **P. G., S., X., M.**, v 3. rade **Mgr. I. R., M., P.**, a v 4. rade **Ing. K. B., K., Š.**, zastúpený JUDr. L. J., advokátom, Š., B., o zaplatenie **703 580,75 € (21 196 073,69 Sk)**, na odvolanie žalovaného v 4. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 34 Cb 220/96-124 z 08. februára 2005, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 34 Cb 220/96-124 z 08. februára 2005 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd vyhovel žalobe a žalovaným v 1. až 4. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 21 196 073,69 Sk a na náhradu trov konania sumu 500 000 Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť ostatných žalovaných. V odôvodnení rozhodnutia

uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že na základe Úverovej zmluvy č. X. podpísanej dňa 28. 06. 1994 poskytol žalobca spoločnosti R. spol. s r. o., B. dlhodobý úver vo výške 17 500 000 Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 19,5% p. a. platnou v čase uzavretia úverovej zmluvy. Dlžník sa zaviazal úver splatiť najneskôr do 20. 03. 1999 mesačnými splátkami po 499 236 Sk vždy k 20-temu dňu každého mesiaca. Návratnosť úveru bola okrem iného zabezpečená osobným ručením spoločníkov dlžníka – žalovanými v 1. až 4. rade zmluvami o ručení, ktoré boli uzavreté 20. 06. 1994 (so žalovanými v 1. a 3. rade) a 21. 06. 1994 (so žalovanými v 2. a 4. rade). Žalovaní sa veriteľovi zaviazali, že uspokoja pohľadávku zo zmluvy o úvere vrátane úrokov, poplatkov a ďalších nákladov spojených s týmto úverom, ak ju neuspokojí dlžník. Vzhľadom k tomu, že dlžník bol dlhodobo v omeškaní s plnením svojich splátok z úverovej zmluvy, vyzval ho veriteľ naposledy listom z 11. 09. 1996 na úhradu nesplateného dlhu. Keďže dlžník svoj dlh nesplatil ani v dodatočnej lehote, domáhal sa veriteľ ochrany svojich práv súdnou cestou jednak voči dlžníkovi z úverového vzťahu, voči ktorému zobrať následne žalobu späť, ako i voči ručiteľom úverového vzťahu v zmysle ustanovenia § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, na zaviazanie ktorých v tomto konaní naďalej trval. Podľa výpisu z účtovných kníh z peňažného ústavu žalobcu z úverového účtu č. X. dlh ku dňu 03. 01. 2003 predstavoval sumu 21 196 073,69 Sk. Súd považoval z ručiteľských vyhlásení žalovaných za nesporné, že za predmetný záväzok ručia, preto s odkazom na ustanovenia § 303 a § 306 ods. 1 Obch. zák. žalobe vo vzťahu k nim vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný v 4. rade včas odvolanie s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd nezohľadnil ním uplatnené námietky, a to predovšetkým skutočnosť, že jeho manželka podala na Okresný súd Žiar nad Hronom žalobu o neplatnosť ručiteľského záväzku, že neskúmal výšku uplatneného nároku, že pojednávanie dňa 08. 02. 2005, na ktorom súd vyhlásil rozsudok, nebolo vykonané v súlade so zákonom. Súd uskutočnil toto pojednávanie napriek tomu, že žalovaný v 3. rade sa ospravedlnil a žiadal o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov a týmto postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. Túto skutočnosť namieta napriek tomu, že sa netýkajú jeho účasti na predmetnom pojednávaní, ale ide o spoločný a nerozdielny záväzok. Vzhľadom na uvedené má za to, že boli naplnené odvolacie dôvody podľa

§ 205 ods. 2 písm. b) – konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a f) O. s. p. – rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca sa na odvolanie žalovaného vo 4. rade nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť iba dôvodmi, ktoré sú taxatívne vypočítané v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) až f) O. s. p. Odvolateľ sa dovoľáva dvoch z nich keď tvrdí, že konanie (pred súdom prvého stupňa) má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ ide o druhý dôvod, podľa ustálenej súdnej praxe nesprávnym právnym posúdením sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav, o ktorý ide vtedy, ak súd použil nesprávny právny predpis alebo správny právny predpis nesprávne vyložil. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde, pretože súd správne posúdil uplatnený nárok podľa § 303 a nasl. Obch. zák. a tieto zákonné ustanovenia aj správne vyložil. Preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. naplnený nebol.

Inou vadou konania, na ktorú musí odvolací súd prihliadnuť, je procesná vada, ktorú nemožno zahrnúť do okruhu taxatívne vymenovaných väd v § 221 ods. 1 O. s. p., ale len za podmienky, že mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Možno predpokladať, že za také vady považuje odvolateľ skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so skutočnosťou, že manželka odvolateľa podala na inom súde žalobu o neplatnosť ručiteľského záväzku, ktorý bol právnym dôvodom uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému v 4. rade.

Ustanovenie § 135 ods. 1 O. s. p. taxatívne vymenúva rozhodnutia, ktorými je súd v občianskom súdnom konaní viazaný s tým, že iné otázky si môže posúdiť sám. V danom prípade žalovaný v 4. rade uvádzal, že na inom súde prebieha konanie o neplatnosť

jeho ručiteľského záväzku. Nie je právne relevantnou vadou konania, ak si napriek tomu otázku platnosti ručiteľského záväzku vyriešil súd v tomto konaní ako prejudiciálnu otázku sám a podľa výsledku o žalobe rozhodol. Neobstojí ani ďalšia námietka odvolateľa, že súd prvého stupňa neskúmal výšku uplatneného nároku. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca ju preukázal výpisom z účtovných kníh svojho peňažného ústavu z predmetného úverového účtu, túto výšku žiaden zo žalovaných nenamietal, preto súd nemal dôvod vykonať ďalšie dokazovanie ohľadne výšky uplatnenej pohľadávky, ktorá nie je v zjavnom rozpore s právnymi predpismi. Takouto vadou nemôže byť ani odvolateľom namietaný postup súdu vo vzťahu k žalovanému v 3. rade. Súd prvého stupňa jednak podrobne odôvodnil, prečo vykonal pojednávanie aj v neprítomnosti žalovaného v 3. rade napriek jeho žiadosti o odročenie pojednávania, ale hlavne týmto postupom neboli nijako dotknuté práva odvolateľa, preto nemôže zakladať pre neho právne relevantný odvolací dôvod. Nebol preto naplnený ani tvrdý odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom prvostupňového súdu, ako i s jeho odôvodnením, preto jeho odvolaním napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. októbra 2009

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.